

EMÍLIA MOLČÁNIOVÁ

ŽIVOT MEDZI MŔTVYMI

alebo

AKO ŠŤASTNE PREŽIŤ SMŤ

ISBN: 978-80-971756-9-6

Obálka: Matej Gonda

Jazyková úprava: PaedDr. Kristína Gondová

EMÍLIA MOLČÁNIOVÁ

ŽIVOT MEDZI MŔTVYMI
alebo
AKO ŠŤASTNE PREŽIŤ SMŔŤ

Motto:

„Či nie sú všetci služobnými duchmi
posielanými slúžiť tým,
čo majú zdediť spásu?“

Žid.1,14

Milí čitatelia,

iste sa Vám už niekedy stalo, že ste zažili niečo, čo sa vymykalo zdravému rozumu, čo ste jednoducho nevedeli pochopiť. Sme ľudstvo, ktoré si hovorí, napokon právom, že sme na vysokom stupni vývoja. Zdalo by sa, že nás už nič nedokáže prekvapiť, že všetko máme pod kontrolou. Je to však skutočne tak? Nech sa na to dívame akokoľvek, musíme priznať, že medzi nebom a zemou niečo je... Nazvime to duchovný svet. Boh vo svojej добрote a láske nenechal nikoho bez ochrany a pridellil každému anjela strážneho, z toho logicky vyplýva, že na zemi musí slúžiť najmenej toľko duchovných bytostí, koľko je na nej ľudí. Do nášho konania zasahujú iba vo výnimočných prípadoch, ale nepretržite nás sprevádzajú na našej životnej púti, usmerňujú či vedú po stránke duchovnej. Možno niekto z Vás povie: „Vylúčené, ja nič také nepociťujem!“ Na to je jednoduchá rada. Počúvajte hlas svojho svedomia, pred každým vážnym rozhodnutím sa skúste v tichu so svojim anjelom strážnym poradiť. Ak to budete myslieť úprimne a vážne, komunikácia s ním sa čoskoro prejaví.

Príbehy v tejto knižke sú dôkazom, že duchovné bytosti existujú, pretože každý z príbehov má pravdivé jadro, aj keď je kvôli dramatickosti trochu pozmenený. Prežili ich ľudia z mäsa a kostí ako ja alebo Vy a podľa ich vyjadrenia, zanechali v nich hlboké stopy, začali sa na tento život dívať inak, mnohí z nich sa zmenili, stali sa z nich lepší ľudia.

Ak Vás príbehy oslovia a prinútia k zamysleniu, nech to vedie k pozitívnemu napredovaniu vo Vašom živote.

autorka

MAJSTER STOLÁR

Dnes som naschvál nešiel rovno domov. Načo aj? Medzi prázdne steny, ktoré nevydajú hláska? Ktoré ma nechytia za ruku, nepohladajú, od ktorých nezačujem povzbudivú vetu? Ktoré sa ma nespýtajú na to, ako bolo v škole, za čo mám v žiackej knižke tie tri nové jednotky? Prečo mám na ruke modrinu a prečo som zo dňa na deň smutnejší?

A keby tie steny vravieť aj vedeli, nebolo by to ono. Mne totiž chýba ľudský hlas, hlas mojej mamy či otca. Veď už hádam ani neviem, ako znie. Peťo, ten sa má! Jeho otec s ním chodí každý deň do telocvične a niekedy aj do kina. Marcel mi dnes v škole vravel, že boli s babičkou pozrieť nový prírastok v ZOO, malé levíča a Paťo chodí po škole pomáhať otcovi do servisu. Vraj už vie úplne sám zaplátať deravú pneumatiku. Teda, skoro sám. A ja, kam mám ísť ja? Mama je manažérkou banky, do jej kancelárie ma nepustia a otec je prokurátor, stále má nejaké pojednávania, a keď ich nemá, pripravuje sa na nasledujúci deň. Prichádzajú domov iba neskoro večer, takže sa nemám kam ponáhľať. Uspávať ma chodí dievča menom Klára, pehavá študentka. Neznášam ju, lebo mi jej prítomnosť pripomína moju samotu. Prečo nie som ako iní chlapi? Sú veselí, aj keď nemajú toľko hračiek ako ja. Moji rodičia platia Kláru za to, aby mi pripravila večeru, urobila si so mnou úlohy a uložila ma spať. Keď ráno vstanem, stačia mi povedať iba pár slov a už treba ísť. A tak to ide dookola.

A práve preto som sa takto rozhodol. Nejdem ešte dnu do domu. Pôjdem do otcovej dielne, nech ma Klára vyzerá, koľko len chce. Stolárska dielňa je pre mňa miestom spomienok. To boli časy, keď sme s otcom počas víkendu robili záhradný nábytok! Mal som vtedy štyri roky a otca som zbožňoval, obskakoval, podával mu klince, píľku a iné náradie. Bol som v siedmom nebi, lebo otec sa mi venoval, bol mojím veľkým vzorom. Tatkov otec, teda môj starý otec, bol vraj stolár, všeličomu sa za mladí pri ňom naučil. Vtedy som bol aj ja pyšný na vytvorené dielo, ktoré teraz stojí opustené v kúte našej udržiavanej záhrady. Nik na ňom už dlhú dobu nesedel, snáď iba vtáci. Piknik sme si tiež dávno nerobili. Odvtedy, ako

otec dostal to nové miesto. A mama? Ani ona predtým nebývala tak dlho v práci, to len v poslednej dobe...

„Kto si?“

„Tvoj dedko Tibor.“

„Môj dedko? Nevedel som, že mám dedka.“

„Saška, každý ho musí, alebo musel, niekedy mať.“

„A čo tu robíš?“

„Čakám ťa. Čo by si povedal na to, keby sme si urobili Betlehem?“

„Z dreva?“

„Samozrejme, že z dreva. Celý, aj so zvieratami. Presne takú maštaluku, v akej sa narodil Ježiško.“

„A ty by si to dokázal?“

„No... dohodneme sa tak, že to všetko budeš robiť ty a ja ti budem iba pomáhať a radiť, dobre?“

„Dobre.“

„Takže, najprv si urobíme základ, akýsi podstavec, aby sa dalo naše dielo prenášať...“

„Saša, kde si bol tak dlho? Už je skoro šesť! Tvojej mame by sa to určite nepáčilo, keby vedela, že si sa začal túlať.“

„Ja som sa netúlal, bol som v našej drevárskej dielni.“

„Jeminko! Dúfam, že si nepúšťal cirkulárku, alebo niečo podobné. Keby sa to rodičia dozvedeli, bolo by na mňa zle, že som ťa tam pustila. Tam smú iba dospelí, jasné?“

„Nekrič na mňa, Klára, ja som tam nebol sám, bol som s dedkom.“

„Ešteže tak, ale aj tak tam nechodievaj, aby sa ti nič nestalo, dobre? Čo si vravel? S akým dedkom?“

„S dedkom Tiborom a neboj sa, nie som malý chlapec.“

„Nepoznám žiadneho dedka Tibora. No, nechajme to. Pod večerať a potom prídu na rad úlohy.“

„Dedko Tibor, aj ty si bol malý chlapec?“

„Pravdaže, Saška, ním musí byť predsa každý.“

„Vtedy si ale fúzy nemal, však?“

„Vari si už niekedy videl dieťa s fúzami?“

„Ha, ha, ha, iba ak od kakaa. A teraz mám čo urobiť?“

„No...nôžky jasličiek natri dôkladne glejom a presne napasuj na označené miesto... dobre. A teraz ošmirgľuj tú hviezdu, musí byť lesklá, a preto ju natrieme lakom.“

„Takto?“

„Výborne. A to isté urob aj so svätožiarami a vieš čo? Všetko nalakujeme radšej dvakrát... Počkaj, opatrne a presne ich nalep nad hlavy svätej rodiny, nie, trochu napravo, teraz je to správne.“

„Dedko Tibor, ako to ty všetko tak dobre vieš?“

„Učil som sa za stolára, s drevom som pracoval celý život a potom, bavilo ma vyrezávať rôzne figúrky. Veľa detí sa hrá s mojimi drevenými vláčikmi. Aj tvojmu otcovi som urobil niekoľko hračiek. Ten drevený koník, čo stojí v predsieni, na ktorom sa niekedy ešte hojdáš, to bola jeho najmilšia hračka.“

„Môjmu otcovi? Ty ho poznáš?“

„Veď je to môj syn!“

„Ale potom... ty nie si cudzí dedko, ale môj skutočný, vlastný dedko... Tak prečo ku nám niekedy neprídeš?“

„Nedá sa mi, vieš, môžem iba ku tebe.“

„Aj ty si taký zaneprázdnený ako moji rodičia?“

„Dá sa to tak povedať...“

„Škoda... už som sa potešil...“

„Neboj sa, veď ja budem sem chodievať často.“

„Ty si môj zlatý dedko! Mám ťa rád.“

„Nože, pomaly, veď ma zadusíš...“

„Elenka, drahá, mali by sme sa porozprávať.“

„O čom?“

„O Saškovi.“

„Niečo nie je v poriadku? Podaj mi, prosím, plech... nie ten, ten pod ním, teflónový.“

„Nech sa páči. Nuž, neviem, či by sme s ním nemali ísť ku psychológovi.“

„Ale, Viktor, to snáď nie. Dobre sa učí, tak čo?“

„To áno, ale ako by som ti to... Včera som šiel do dielne a počul som za dverami, že sa s niekým rozpráva. Ale keď som vošiel dnu, bol sám. Neviem, čo si mám o tom myslieť.“

„Spýtal si sa ho na to? Postrúhaj mi, prosím, na zemiaky syr, áno, tým strúhadlom, ale tou jemnejšou časťou. Tak, ako?“

„Spýtal. A to ma práve zarazilo. Povedal, že sa rozpráva s dedkom, ale pravdupovediac, nikoho som dnu nevidel.“

„A čo v dielni robí? Dúfam, že si neublíži.“

„Keď to vložíš do rúry, schválne, poď so mnou, no, len poď.“

„Do dielne?“

„Áno, do dielne. No, pozri, takýto poriadok tu nebol, ani nepamätám. Veď vieš, že sa tu už málo zdržiam.“

„Nechodievam sem, takže to neviem zhodnotiť. A toto je čo? To si urobil ty?“

„Nie. Pánečku, to je krása a priam profesionálna robota!“

„Ja sa do rezbárstva veľmi nerozumiem, ale páči sa mi to, je to hotové umelecké dielo! Pst! Počujem hlasy.“

„Mami, oci, pozri, čo sme priniesli z lesa. To sú samorasty, tento bude pastierovi na palicu a toto bude stromček pri jaskyni. Suchú trávu dáme Ježiškovi do jaslíčiek a kravičke do papule, však, dedko?“

„Aký dedko, veď tu nik nie je, synček.“

„Môj dedko, dedko Tibor predsa, či ho nevidíš?“

„No... dobre, Saška, tak sa pekne hraj, idem dokončiť večeru.“

„Nevravel som ti? To nie je normálne!“

„Vieš, ja si myslím, že si iba našiel nejakého imaginárneho kamaráta, to je všetko. Preto ešte nemusí byť prípad pre psychiatra. To deti robia často, že si vymýšľajú. Zvlášť, keď sú stále samé, vtedy to potrebujú. Veď Klára vekom určite nie je partia pre nášho syna.“

„No, dobre, ale ako mohlo sedemročné dieťa vytvoriť niečo také?“

„Možno má talent, aký sme u neho doposiaľ nepostrehli, napokon, má ho po kom zdediť.“

„Myslíš?“

Aj dnes, po viac ako piatich rokoch trávim v dielni všetok svoj voľný čas. Hoci dedko jedného dňa už neprišiel, nie som sám. Majstrujeme tu s mojím malým bratom. Rodičia tušili, že život smrťou nekončí, no dnes sú už o tom skalopevne presvedčení. Odvtedy, ako som im v rodinnom albume ukázal fotografiu môjho fúzatého dedka Tibora. Vraj zomrel rok pred mojím narodením...

MIŠKO, KDE SI?

Takú zimu si nepamätali ani starí ľudia. Hneď po dušičkách napadlo snehu okolo pol metra. To by nebolo nič zvláštne, stalo sa to už neraz, veď takáto skorá nádielka zvyčajne po niekoľkých dňoch zmizla a veľakrát sme si užili ešte celkom pekné dni. Ale vtedy mrzlo a hlboký mráz sneh natrvalo prilepil na tvrdý podklad zeme. A už sa držal zubami-nechtami bez prestania celé štyri mesiace. Bol koniec februára a s menšími prestávkami nepretržite snežilo. Miestami aj nastalo oteplenie, ale snehu ubudlo iba veľmi nepatrne.

Toto meteorologické konštatovanie skrátim. Koncom februára sme už sneh z dvora nemali kam dávať. V strede zámkovej dlažby ho bola taká kopa, že presahovala aj toho najvyššieho chlapa v dedine. Po dvore sme chodili len hlbokými tunelmi, ktoré križovali priestor.

Naše deti, na rozdiel od nás dospelých, ktorí sme s ním mali len problémy, si dokonale prišli na svoje. Radosti z bielej periny si nevedeli vynachváliť a hádam ani v lete sa toľko nezdržovali vonku ako teraz. Pre naše deti, dvoj a desaťročného chlapca, bol kopec snehu skokanským mostíkom, svah na sánkovanie a nakoniec iglu. Ani nevieme, komu to vlastne napadlo, urobiť do kopy tunel. Nuž a to bola pre šarvancov úžasná zábava. Na jednu i na druhú stranu od vchodu do jaskyne si predĺžili chodby a dokonca si tam priniesli starú rohožku, aby nesedeli na studenom ľade.

Ako zima povoľovala, kopec tvrdol, topil sa a opäť zamŕzal. Stávala sa z neho ľadová pevnosť.

Z kopca ubúdalo a zábavka pomaly zapadala do minulosti, prišli iné radovánky, lebo na okolí bolo už sem-tam zeleno, len naše zvyšky snehu v tieni dvora ešte tvrdohlavo odolávali. Chlapci presedlali na bicykel, dokonca i mladší Miško sa veľmi rýchlo na ňom naučil jazdiť, hoci len s pomocnými kolieskami. Petrik na neho zodpovedne dozeral, ulica bola síce bezpečná, no vždy plnil rozkaz mamy, mal o bratovi prehľad, kde sa nachádza a čo práve robí.

Jedného krásneho a vydareného dňa sa už pomaly stmievalo, a tak som vyšla na ulicu zohnať naše ratolesti domov. Petrik

sa ešte vozil na bicykli, no Miškov bol odstavený pri bráničke do dvora.

„Kde je Miško?“ spýtala som sa Petrika.

„Vravel, že sa ide vycikať a odišiel dnu,“ informoval ma starší syn.

„Pod' už aj ty domov!“

Zobrala som bicyklík a vošla domov. Prehľadala som celý dom, chodila po všetkých podlažiach, vykrikovala, nič. Pohrozila som mu, nech sa mi neschováva, že nemám na hru čas, ale márne. Už aj vylakaný Peťko behal z miestnosti do miestnosti a pozeral aj na tie najnemožnejšie miesta, kam sa schovávali počas hry.

Začala som mať zlé tušenie, lebo takéto niečo sa ešte nikdy nestalo.

Znova som vyspovedala staršieho syna, ale bezvýsledne, nedozvedela som sa nič nové.

„Naozaj vošiel do dvora? Pamätáš si to určite?“

„Áno, mami, vchádzal do dvora.“

Bolo mi do zúfania. Zavolať som manželovi do práce, prišiel v priebehu pol hodiny a opäť sme hľadali. Po čase sme usúdili, že to nie je normálne, a preto sme zavolali políciu.

Už bola úplná tma, keď sme začali systematicky prehľadávať okolie. Začal sa boj s časom, veď bola zima a teploty v noci klesali ešte stále pod nulu. Spolu s policajtmí nás bolo asi desať, pripojili sa k nám aj susedia. Vyzbrojení lampášmi a čelovkami sme sa rozišli na všetky strany, do poľa, do dediny, zašli sme až na hlavnú cestu, aj keď sa to zdalo absurdné, veď načo by tam chodil? Napadla mi aj taká myšlienka, či tam predsa len zo zvedavosti nezašiel a či ho nejaký nebezpečný človek neuniesol... Veď nepozorovane naložiť malého chlapca do auta by vôbec nebol problém.

Po štyroch hodinách sme sa opäť vrátili a stretli sme sa v našom dome. Už aj policajti chodili po dome, garáži a nič nenechali na náhodu. No potom usúdili, že to budú musieť riešiť inak.

Žiadali posily. Pátrali sme celú ďalšiu noc, všetko, čo malo nohy a ruky, okrem početnej skupiny policajtov a psovodov, hľadal dieťa aj vrtuľník so svetlometmi a termovízormi. Trochu sme to mali zjednodušené aspoň v tom, že na okolí sme

nemali žiadny potok, či rieku, chvalabohu, teda utopiť sa nemohol.

Predstavovala som si, ako Miško niekde sedí pod kríčkom, trasie sa od zimy a slzy mi neprestávali stekať po lícach. Pokožku na tvári som mala zničenú od slaných kryštálikov, vyzerala som ako starena. To však nebolo podstatné, len aby sme si našli syna, aby zasa bol pri nás a mohla som mu čítať rozprávku. Tú o Snehulienke mal najradšej a chcel ju počúvať dookola. Počul ju od nás i od Petrika najmenej stokrát a vedel ju už naspamäť. Predstavovala som si ho, ako zaspával, na jednom líčku mal vždy pritlačeného svojho miláčika, malého plyšového medvedíka. Nosil ho všade, vozil ho i na bicykli. Zavrela som oči a predstavila som si, že ležím pri jeho posteli a hladím ho po žltých vláskoch. Keď som ich otvorila, prišlo kruté precitnutie a v hrudi mi stislo.

Na ďalší deň sme pátrali znova, bolo nás už okolo stovky, nikoho nenechalo ľahostajným naše nešťastie, kto mohol, pričínal sa, spolupracovala skoro celá dedina. Jeden navaril čaj, iný priniesol občerstvenie...

Kráčala som v rojnici a zrazu mi zamrelo srdce. Prudko som sa rozbehla dolu údolím. Voľačo zelené ležalo na nerovnosti jarku. Miško mal na sebe zelenú vetrovku. To bolo prvýkrát, čo som sa nahlas, bez ostychu a zábran srdcervúco rozplakala, doteraz som v sebe všetok žiaľ iba dusila. Namiesto nádeje tu však ležalo iba zelené papierové vrece, v ktorom bolo predtým nejaké umelé hnojivo. Od žiaľu som sa hodila na zem a nahlas revala ako ranené zviera. Muž ma dvíhal, celá som bola zablatená, aj on sám vyzeral úboho a zdrvene.

Miško, kde si? Prosím, ozvi sa... nevládzem už ďalej.

Po týždni pátrania naše nádeje postupne mizli. Počas dlhých bezsenných nocí plných bóľu som konšpirovala alternatívy stále dookola, ale na nič nové som neprichádzala. Uprostred bezútešného bdenia o druhej v noci sa na dvore znenazdania ozvala rana. Vyskočili sme s manželom z postele a iba v pyžamách sme utekali na dvor. Tam sme zistili, čo spôsobilo buchot. Obyčajne počas slnečného svitu padali zvyšky snehu doprostred dvora raz z jednej, potom z druhej strany striech. Tentokrát sa zošuchol z garážovej krytiny. Takže kopa skoro

neubudla, naopak sa doplnila. Vtedy mi prišlo na um, ako sa tu Miško hrával, koľko radosti pri tom zažívali spolu s Petríkom. A zas ten plač, myslela som, si, že si oči vyplačem, už som naozaj nevládala. To pochopí iba ten, čo už niečo podobné zažil.

Po dvoch týždňoch bolo pátranie prerušené, vraj to už nemá význam...

Nie!!! Čo keď Miško na nás niekde čaká... Vedela som, že je to nezmysel, veď v chladnom počasí sotva prežije noc dospelý, trénovaný človek, nieto ešte dieťa.

Ale celoštátne pátranie zrušené nebolo, policajti žiadali niekoľkokrát týždenne o akékoľvek informácie širokú verejnosť prostredníctvom televízneho vysielania. Miškova fotografia obletela svet, ale zatiaľ bez výsledku.

Pomaly sme si začali zvykať na tú skutočnosť, že ho už nikdy nevidíme. Bolo nesmierne ťažké prechádzať okolo jeho izbičky a stále si uvedomovať, že sa z nej už nikdy nezve jeho štebotavý hlas. Všetci sme chodili okolo seba ako zombíci, bez slova, niekedy sme dokázali celý deň mlčať, každý bol ponorený do svojich myšlienok. To nepriaznivo pôsobilo na Petríka, chudáčik, veď on nemôže za to, čo sa prihodilo. Niekoľkokrát som sa nasilu prinútila usmiať na neho, porozprávať sa s ním, akoby bolo všetko v poriadku. Bolo to ťažké, ale musela som to urobiť. Mali sme už len jeho.

V to ráno som mala čudný, priam nástojčivo živý sen. Do postele ku mne vliezol Miško a dokonca fyzicky som cítila jeho teplé telíčko. Keď som si ho chcela silnejšie pritúliť k sebe, vyskočil z postele a ja som ho v tom momente videla, ako hrabe do iglu diery. O chvíľu v ňom celý zmizol. Ako sa mi pri prebudení strácal, začula som ešte, ako hovorí: Odpusť mi, mamička, a netrápte sa...

Čo mi ten sen chcel povedať? Vlastne Miško, s tým jeho podmanivým a nevinným úsmevom?

Myslím, že ani manžel sa tak veľmi netrýznil ako ja. Uvedomovala som si, že ja som bola za neho najviac zodpovedná, bola som na rodičovskej dovolenke, preto ustrážiť ho bolo mojou povinnosťou. Ale neustále výčitky iba znásobovali moje muky. Miško, máš pravdu. Treba žiť! Už len preto, že nie sme sami. Áno, pôjdem na nákup a doplním

nejaké zásoby. Zobrala som tašky a išla do garáže s úmyslom, že vyťahnem auto. Zavolala som aj Peťka.

„Priprav sa, Petřík, hneď som s autom pred domom.“

Ako som išla okolo už iba nepatrnej kopy snehu, niečo ma upútalo. Niečo, čo tam predtým nebolo. Iba okrajovo, periférne, som zaregistrovala hnedú rohožku, ktorú si chlapi dali do iglu.

„Už s tým kopcom poriadne pohlo, bodaj by aj nie, však je koniec marca,“ pomyslela som si.

Opantal ma zvláštny pocit, niečo ma nútilo vyťahnuť rohožku, veď načo má hniť pod kopou snehu, hodím ju radšej do smetiaka. Ako som ju ťahala... Nie! Čo tu robí Miškova vetrovka? Najprv z nej trčal iba rožok. Zúrivo som ťahala, hrabala prstami špinavý polozamrznutý sneh až som mala krvavé hánky. Petřík sa na mňa začudovane pozeral, iste si myslel, že som sa už načisto pomiatla, keď ma videl na kolenách.

„Petřík, pomôž!“

Pochopil. Hrabali sme spolu a zelenú vetrovku sme z ľadu už skoro celú vyslobodili. Prečo je tu? A vtom mi to došlo v celej svojej hrôze a spojilo sa so snom. Skoro som pri tom pomyslení stratila vedomie. Miško je dnu, to mi chcel povedať. Vetrovku vyzliekame z nášho chlapčeka, z útrov ľadu. Vytrhli sme ju celú, ale bez obsahu. Trochu som si vydýchla, aj keď som sa neodvážila pripustiť si trochu nádeje, že snáď...

Rozbúram ho celý, tak... Vzala som krompáč a zúrivo, priam zbesilo som ťala do ľadovej obludy.

A tá napokon vydala svoju obeť.

Stála som v dome smútku nad truhličkou a predstavovala som si, čo sa vlastne stalo. Prečo išiel do iglu, prečo, prečo len, veď povedal, že mu treba cikať... Po čo tam išiel? Ako sa to stalo, že sa to celé na neho zrútilo? Ak mu kus ľadu pritlačil tvár, nemal šancu. Zadusil sa. Prečo odišiel z ulice sám? Prečo, prečo, prečo? Keby bol Peťko svedkom celého nešťastia, bola by tu nádej... Že nebol mŕtvy hneď, nasvedčovali do krvi zodraté konce prstíkov, snažil sa zachrániť, bojoval, no márne. Nezvládal tlak snehovej masy.

V jedno teplé ráno som išla do práce a po snehu už nebolo ani pamiatky. Iba v strede dvora stál rozmočený osamelý plyšový medvedík. Takže to on bol príčinou všetkého....

DEDIČSTVO

Naša babička bola pre nás zdrojom múdrosti, trpezlivosti, láskavosti a nekonečnej dobroty. Vždy som si ju v duchu prirovnávala k protagonistke rovnako znejúcej knihy Boženy Němcovej. Ako dieťa som si dokonca myslela, že to spisovateľka napísala knihu o nej. Všetky vnúchatá sme ju zbožňovali, nik nevedel vymýšľať také pekné rozprávky ako ona, svojím životným postojom nás formovala a vychovávala.

Keď nám lekár oznámil, že vchádza do terminálneho štádia ochorenia rakoviny, mysleli sme si, že to bude otázka jedného, nanajvýš dvoch mesiacov, no nestalo sa tak. Na počudovanie samotných onkológov, trpela takmer tri roky, a predsa sa nikdy nešťožovala. Musela mať ukrutné bolesti, veď je známe, že rakovina kostí je jednou z najkrutejších. Aj po jej smrti ju vidím ležať na váľande v kuchyni s ružencom v ruke a očami zdvihnutými k nebu. Vtedy som mala dojem, že sa s Bohom rozpráva naživo a skutočne s ním komunikuje. Toto jej dávalo silu všetko pretrpieť.

Keď nastal problém, kto ju bude opatrovať, bez váhania som sa ponúkla. Chodila som na miestne gymnázium, na rozdiel od spolužiakov som sa zo školy vždy ponáhľala a ak mi to čas dovolil, odbehla som aj v priebehu dopoludnia domov zistiť, či náš pacient niečo nepotrebuje. Našťastie bývali sme neďaleko. Profesori mi tolerovali, ak som sa po veľkej prestávke s príchodom na hodinu pár minút oneskorila. Vedeli, že to bolo akiste potrebné.

Ku koncu už brala veľmi silné lieky a iba tíško ležala. Zomrela zmierená s Bohom v jedno nedeľné ráno. Po nej zostalo v našej rodine ticho a prázdno, napriek tomu, že aj počas svojho života bola ako muška.

Odišla som do Bratislavy študovať medicínu a len tu som pocítila, čo som stratila. Aby som prehlušila pocit neužitočnosti, zašla som na mestský sociálny úrad a ponúkla som sa vypomáhať Martišovcom, dvom starým manželom na

vozíku, ako osobná asistentka. Bývali vo veľkom rodinnom dome, bolo to niečo ako kúria či menší kaštieľ, deti nemali a stará pani, čo sa o nich starala doposiaľ, náhle zomrela na infarkt. Obývali sotva päťtinu domu a miestnosti mali prispôsobené tak, aby dokázali väčšinu úkonov zvládnuť sami. Upratovanie, pranie a rôzne vybavovačky som mala na starosti ja. Denne mi dávali najavo svoju vďačnosť za to, čo pre nich robím. Popri štúdiu som opäť nemala problém zariadiť si čas tak, aby som obe činnosti zladila. Rodičom tiež dobre padlo, že som trochu odbremenila rodinný rozpočet tým, že som si takýmto spôsobom nejaké peniažky privyrobila.

Za päť rokov spolupráce sme si na seba natoľko zvykli, že starčekovia úprimne plakali, keď som opúšťala Bratislavu a odchádzala po promócií za prácou domov, na severné Slovensko. Priznám sa, že i ja som mala plač na krajíčku, keď som videla, ako ich zobral môj odchod. Prisľúbila som im, že ich pri najbližšej príležitosti určite navštívim.

Tá možnosť sa mi naskytla, bohužiaľ, až po piatich mesiacoch. S tlúčim srdcom som kráčala podvečernou ulicou, tadiaľ, kadiaľ som chodievala predtým pravidelne. Už zvonka som videla, že sa v dome svieti, a tak som smelo vkročila do predsieň, pretože vchodové dvere boli odomknuté. Keď ma starčekovia uvideli, boli nadšení. Uvarili mi kávu a dychtivo počúvali, čo som za ten čas prežila. Po troch hodinách som sa s nimi však musela rozlúčiť, pretože mi odchádzal posledný rýchlik. Tentokrát neplakali, milo sa na mňa usmievali a povedali, že sa na opätovné stretnutie so mnou veľmi tešia. Ešte mi zaželali všetko dobré a ja som sa dala na odchod.

Iba na ulici som zistila, že som si dnu zabudla kabelku, preto som sa vrátila. Na moje veľké prekvapenie sa v dome nesvietilo a hlavný vchod bol zamknutý. Žeby už išli spať? Pravdepodobne áno, lebo v dome bolo ticho a nik mi neotváral. Ale, to nie je predsa možné, hovorila som si. Žeby zaspali tak rýchlo? A búchala som z celej sily na dvere. Veď bez dokladov a peňazí sa domov nedostanem. Dom bol však ponorený do ticha. Nevedela som, čo mám robiť. Bezradne som stála pri bráničke, keď vtom vyšla z vedľajšieho domu staršia pani a povedala:

„Zbytočne búchate. Manželia Martišovci zomreli krátko po sebe pred štyrmi mesiacmi.“

„Ale, to hádam nie, veď som sa teraz s nimi rozprávala...“ oponovala som jej.

Pozrela na mňa podozrievavými očami, ako keby skúmala, či mám v hlave všetko v poriadku, ale ja som trvala na svojom. Potom sa naraz zvrtila, odbehla domov a o chvíľu sa vrátila so zväzkom kľúčov. Otvorila dvere. Ohromil ma pohľad do haly, kde sme predtým sedeli. Všetko tu bolo zaprášené, v kútoch množstvo pavučín, no na jednej zo stoličiek som uvidela zavesenú moju kabelku presne tak, ako som ju tam nechala.

„Vidíte, takto to tu Martišovci zanechali,“ povedala víťazoslávne, ale potom jej padol zrak na stôl.

Stáli tam dopité šálky s čerstvou kávovou usadeninou.

„Kto ste, pani, a čo tu hľadáte?“ spýtala sa susedka po chvíli.

„Prišla som pozrieť svojich starčekov... Panebože, ja tomu vôbec nerozumiem...“ nevedela som sa z toho spamätať.

„Počkajte, vy ste tá študentka Kamilka, čo sa o nich starala?“

„Áno.“

„Tak potom poďte so mnou. Zamkla dvere a viedla ma k nim domov. „To som rada, že sme vás našli! Tu je vizitka ich právnika, spojte sa s ním, lebo vám starkí Martišovci odkázali svoj majetok...“

INÁ DIMENZIA

„Mami,“ nahol sa ku mne Branko, „nemysli teraz na tetu Ilonu, ale na to, čo hovoríš.“

Spamätala som sa a vrátila do reálu. Práve začínalo pozdvihovanie, tak som sa snažila vnímať kňazove slová. Išlo mi to len veľmi ťažko, stále som mala pred očami kričiacu susedku. Ja som predsa nemohla za to, že pes ušiel popod plot a podhrabal jej akési kvety!

„Modlili sme sa, aby nám Boh odpustil, a tvrdíme mu, že aj my odpúšťame,“ povedal mi cestou domov, „tak sa preorientuj a správaj sa k nej priateľsky, budeš vidieť, že to vašim vzťahom prospeje.“

Branko mal pravdu ako vždy, a preto som susede po obede zanesla misu koláčov. Stalo sa presne tak, ako povedal.

Už som si začínala zvykať, že môj syn je... výnimočný? Nenormálny? Či snáď geniálny? Neviem, ako to nazvať. Namiesto toho, aby som ho vychovávala ja, musela som si priznať, že je správnejšie, vhodnejšie, ba priam nutné, aby po duchovnej stránke viedol on mňa. Vedel vždy presne na čo myslím, lebo dokázal čítať myšlienky. Neustále mi opakoval, aby som vždy hovorila iba to, čo si myslím, že ak poviem, že sa teším, keď niekoho vidím, nemám si myslieť: No, už len to mi chýbalo, aby som stretla túto osobu! Áno má byť vždy áno, nie zasa nie. Čo bolo pre neho samozrejmé, pre mňa bolo úžasne ťažké. Človek má totiž dvojitvárnosť akosi zakódovanú v krvi. Ale ja som sa snažila ho nesklamáť. Napredovala som síce veľmi pomaly, ale predsa.

Druhou skutočnosťou hodnou povšimnutia bolo, že mal znalosti, o akých mohli mnohí špičkoví vedci iba snívať. Hovoril o technike, ktorá bola v našich pomeroch utópiou, ale on dokázal nakresliť konštrukciu všetkého, o čom rozprával. Hoci mal iba dvanásť, navštevoval tretiu triedu gymnázia, lebo zvládal zakaždým niekoľko ročníkov za rok a na prestupových skúškach beznádejne zahanboval skúšajúcich, keď im opravoval ich chybné názory na tú-ktorú problematiku. Aj keď sa snažil citlivo a s pochopením korigovať súčasné vedecké tézy vyučujúcich, radšej sa s ním nikto do polemík nepúšťal. Každý príliš skoro zbadal, že je s argumentami v koncoch. Veľakrát sa však stalo, že keď si s niečím nevedeli rady, obrátili sa na neho a oplátilo sa im to.

Nebolo to predtým tak. Narodil sa ako normálne, zdravé dieťa. Keď mal päť rokov, opustil nás jeho otec a môj manžel. Našli sme list, že odchádza, ale neuviedol kam, či za inou ženou, či žije tu, alebo v zahraničí, jednoducho a bez bližšieho vysvetlenia zmizol a neostala po ňom ani stopa. Mala som to zložitú, musela som sa starať o syna a zvládnuť aj zamestnanie, lebo sme z niečoho žiť museli.

Bol prvák a zo školy prichádzal skôr, ako ja z práce. V ten deň sa ma nevedel dočkať.

„Mami, všimla si si, čo máme na záhrade?“ spýtal sa, sotva som vkročila.

„Nie, ešte som tam nebola.“

Dlho sme sa na zem pozerali, ale nič nám to nehovorilo. Tri okrúhle značky vtlačené v tráve, navzájom umiestnené do trojuholníka. Mohlo to byť čokoľvek a pre množstvo iných starostí som sa tým veľmi nezaoberala. Ale Brankovi to pokoj nedalo.

„Mami, čo keď u nás pristáli mimozemšťania?“

„Nože, netáraj!“ zahriakla som ho, ale pravdupovediac, to bolo prvé, čo napadlo aj mne. Niežeby som bola takýmito vecami nejako nadchnutá, ale rozumnejšieho vysvetlenia naporúdzi nebolo. Muselo to prísť iba zhora, žiadne ďalšie stopy sme nenašli.

Na druhý deň som prišla z práce a pri pohľade na syna som sa zhrozila. Bol zašpinený ako kominár od sadzí.

„Čo si stváral, Branko?“ zalomila som rukami.

„Prepáč, mami, ale ja som sa hral na záhrade a tam v strede tých kruhov bolo čosi čierne... A teraz mi to nejde dolu, hoci som bol už i vo vani,“ šúchal si z dlaní niečo ako smolu.

Zobrala som ho aj ja rovno do kúpeľne a drhla ho všetkým najsilnejším čističom, ale márne. Voda ostala čistá a môj syn vyzeral ako černoš, lebo sa mu to rozmazalo všade. Naviac ešte i ja som mala ruky ako od čiernidla, ktoré používala moja stará mama na farbenie sporáku.

„Teda, výborne vyzeráme! Opozová sa tam ešte raz ísť!“ hnevala som sa na neho.

Ale iba do rána. Pri precitnutí som si predstavila, ako budem pracovať a pred klientmi schovávať ruky. Otvorila som oči a...moje ruky boli čisté! To však nebolo všetko. Psoriázou poškodenú pokožku som mala úplne zdravú, hladkú, bez nechutných flakov. Aj Branko mohol ísť spokojne do školy, po farbe nebolo ani pamiatky.

Večer, keď syn spal, vyšla som do záhrady a nabrala som tej zvláštnej čiernej hmoty do pohárika a natrela som si ním tie časti tváre, najmä pod vlasmi, ktoré som ešte mala postihnuté nepríjemnou kožnou chorobou. Áno. Olej z vesmíru, či čo ja viem, čo to bolo, mi pomohol vyliečiť zdravotno-estetický problém, ktorého som sa nijakými liekmi nevedela zbaviť.

Klamala som, keď som poskytovala čiernu medicínu tým, ktorí to potrebovali. Povedala som im, že je to výťažok z bylín, iste pochopíte, že každý by ma považoval za blázna, keby som mu

povedala, že to je... vôbec som nevedela, ako to mám nazvať. Iba som sa domnievala, že to bolo niečo, čo nepoznáme. Najdôležitejšie však bolo, že som mohla pomôcť mnohým ďalším zúfalcom. A výsledky boli naozaj pozoruhodné a všestranné.

Veru, a takto to vtedy všetko začalo.

Jedného dňa som prišla z práce a márne som hľadala syna, nebolo ho. Najprv som si myslela, že sa zdržal u niektorého kamaráta, ale keď neprišiel domov ani po zotmení, volala som na políciu. Keďže to ešte nikdy neurobil, začala ho hľadať spolu s policajtni celá dedina. Márne. Myslela som, že sa zbláznim. Do rána sme chodili po blízkom lese, hľadali sme ho po poliach, v kukurici, chodila som popri potoku, či snád'...no márne, ani žiaden z piatich nasadených policajných psov ho nenašiel. Pátranie sa stále viac rozširovalo, až nakoniec, po týždni, bolo odvolané. Nemohla som tomu uveriť.

„Hľadajte ďalej, predsa to nevzdáte, čo keď predsa len...“ vzdorovala som.

„Žiaľ, také sú predpisy a nakoniec, nemáme len vás,“ skončil so mnou náčelník.

A ja som sa mohla utrápiť žiaľom. Nevrátil sa ani po dvoch týždňoch.

Sedela som na jeho posteli, v rukách som zvierala modré pyžamko a hlasno plakala. Pritlačila som si ho na tvár, cítila vôňu jeho chlapčenského tela a flanelová látka vpíjala prúdy mojich slz. Náhle som začula Brankov hlas spoza môjho chrbta. Spočiatku som si myslela, že mám v tme halucinácie, ale jeho úprimný a pre neho typický pohľad ma presvedčil, že je to naozaj on.

„Čo je mami, čo sa stalo?“

„Preboha, ty si ma vyľakal... ty si tu!? Celá dedina ťa hľadala...“

Určite som vyzerala ako nepríčetná. Ale on ma s pokojom Angličana objal, ako vždy, keď prišiel zo školy a spýtal sa:

„Prečo plačeš, mami?“

„Ty sa pýtaš?“ ozvala som sa pobúrená. „Neprídeš si tri týždne domov a ja... Kde si vlastne bol?“

„Ale, mami, čo to vravíš, veď ja som bol iba chvíľočku na záhrade.“